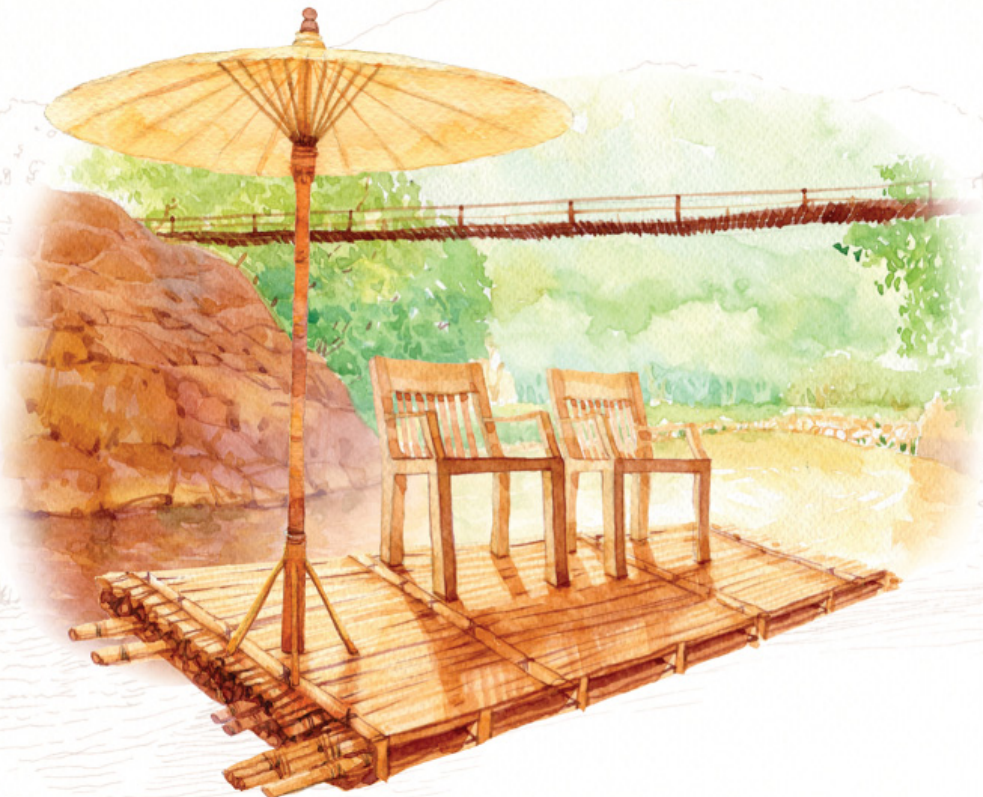

ความรู้สึกดี... ที่เรียกว่ารัก

ตะวันพรางดาว

ตัว Z

ความรู้สึที่ดี... ที่เรียกว่ารัก ชุณพิเศษ
ตะวันพรางดาว
ถัว Z เขียน

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-0784-6

ภาพประกอบ เสนา สุขชี

จัดพิมพ์โดย

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด

285/33 ถนนเจริญสุขนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4848

อีเมล editor@jamsai.com

เว็บไซต์ www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรรม

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

คำนำ

หลายคนคงทราบดีว่าอากาศทางภาคเหนือของเมืองไทยเรานั้นมันโรแมนติกเพียงใด ยิ่งถ้าใครเคยได้ไปสัมผัส ‘เมืองปาย จังหวัดแม่ฮ่องสอน’ มาแล้วละก็ คงต้องชும்มือยอมรับเลยว่าที่นั่นนั้นมีเสน่ห์และสามารถทำให้หัวใจเรากวัดแกว่งจนอยากหาคนมาดูแลใจได้มากแค่ไหน

เมื่อเป็นเช่นนี้ ‘ตัว Z’ จึงขอส่ง ‘ตะวันพรางดาว’ นิยายซึ่งมีฉากหลังอยู่ที่ปายมาให้นักอ่านผู้น่ารักทุกท่านได้ดื่มด่ำไปกับบรรยากาศเหล่านั้น เรื่องราวเริ่มขึ้นเมื่อ ‘พันดาว’ ได้รับมรดกตกทอดจากพี่สาว เธอจึงต้องไปที่นั่นเพื่อพบกับ ‘อาทิตย์’ ชายหนุ่มแปลกหน้าที่กลายมาเป็นผู้คอยเยียวยาหัวใจอันบอบช้ำ หน้าที่ยังคอยกระตุ้นเตือนให้เธอออกมาเผชิญโลกใบนี้ด้วยตัวเอง ไม่ใช่อยู่ภายใต้การบัญชาของบิดาผู้เคร่งครัดอย่างที่เคยเป็นมา

เราไปลุ้นกันเลยว่านะคะว่า... ตะวันและดวงดาว... สองสิ่งที่ได้ชื่อว่าคุณไม่มีวันมาบรรจบพบกันได้นั้นจะฟันฝ่าด่านอุปสรรคที่เรียกว่า ‘ผู้มีพระคุณ’ นี้กันไปอย่างไร

ด้วยไมตรีจิต
สำนักพิมพ์แจ่มใส

ประวัตินักเรียน

‘ตัว Z’ (อ่านว่าตัวซี) เป็นสาวเหนือลูกครึ่งเชียงใหม่-เชียงรายที่ทำอะไรก็ได้หลายอย่าง แต่เอาดีไม่ได้สักอย่าง (ฮา...) จบการศึกษาทางด้านศิลปกรรม สาขาวิชาการถ่ายภาพจากจังหวัดที่อยู่เหนือสุดของประเทศ สิ่งที่ถนัดคือการถ่ายภาพ และการถ่ายทอดจินตนาการผ่านตัวอักษรให้กับผู้คนที่ได้รับรู้ และยังคงไล่สิ่งที่ตัวเองคิดว่า ‘มันเกิดมาเพื่อสิ่งนี้’ อย่างไม่รู้จักเหน็ดเหนื่อยค่ะ

ตัว Z

บทนำ

อำเภอปาย, แม่ฮ่องสอน

ชายหนุ่มในชุดเจ้าหน้าที่ตำรวจสาวเท้าก้าวเดินเร็วจนแทบจะเป็นวิ่งไปในโถงทางเดินของโรงพยาบาลประจำอำเภอ ใบหน้าคมสันนั้นเครียดซึ่งด้วยความกังวลกับข่าวที่เพิ่งทราบ และรีบดึงจากสถานีตำรวจมาที่นี้ทันที

พอเห็นเด็กหนุ่มวัยรุ่นที่กำลังนั่งคู่ตัวอยู่ตรงหน้าห้องฉุกเฉินอยู่เพียงลำพัง เขาก็รีบเดินตรงไปหา

"จ๋อม"

เด็กหนุ่มค่อยๆ เงยหน้าขึ้นมามองเขา ใบหน้าที่ซีดเผือดและดวงตาแดงก่ำนั้นไม่บอกก็รู้ว่าสิ่งที่เขาได้ทราบข่าวมานั้น ผลของมันคงจะสาหัสกว่าที่เป็นอยู่ตอนนี้แน่ๆ

"พี่อาทิตย์..." เด็กหนุ่มเรียกชื่อเขาเสียงสั่นก่อนจะจับมือเขาเอาไว้แน่น "ผมเตือนพี่ตะวันกับพี่วิคแล้วว่าฝนจะตกหนัก แต่ไม่คิดว่าน้ำป่าจะพัดกลางเขาแบบนี้..."

ท่าทางขวัญเสียของเด็กหนุ่มทำให้อาทิตย์บีบไหล่ของเขาแน่นๆ

ก่อนจะเอ่ยปลอบด้วยน้ำเสียงมั่นคง

"ไม่ใช่ความผิดของนายหรือจ๋อม มันเป็นอุบัติเหตุต่างหาก"

แล้วเขาก็ผละหันไปที่ประตูห้องฉุกเฉินเมื่อนายแพทย์เดินออกมา เมื่อเห็นสีหน้าของนายแพทย์แล้วใจของอาทิตย์ก็ตกวูบ

"คุณหมอ สองคนนั้นเป็นยังไงบ้างครับ"

"ผมเสียใจด้วยนะผู้กอง คุณวิศทนพิษบาดเจ็บไม่ไหวและเสียก่อนมาถึงโรงพยาบาล เราพยายามกู้ชีพให้แล้วแต่ก็ไม่ได้ผล ส่วนคุณตะวัน...อาการสาหัสมากเหมือนกัน อวัยวะภายในสำคัญๆ บอบช้ำเสียหายหมดและเสียเลือดมาก หมอพยายามเต็มที่แล้วครับ แต่คิดว่าคงไม่ฟื้นคืนนี้..."

อาทิตย์รู้สึกเหมือนเข้าตัวเองอ่อนขึ้นมาในทันใด ใบหน้าขาวซีดเผือดในขณะที่ดวงตาเบิกกว้างอย่างไม่อยากจะเชื่อในสิ่งที่ได้ยิน

นายแพทย์มองด้วยความรู้สึกเห็นใจเพราะรู้จักคนทั้งสามเป็นอย่างดี แต่ว่าเขาก็ทำหน้าที่ของตัวเองอย่างสุดความสามารถแล้วเหมือนกัน

"ตอนนี้ถ้าหากผู้กองอยากเจอคุณตะวันเป็นครั้งสุดท้าย หมอจะบอกพยาบาลให้แหละครับ ส่วนคุณวิศ...เดี๋ยวหมอจะให้ทางห้องดับจิตเตรียมการเรื่องการขนย้ายศพไปทำพิธีให้"

อาทิตย์พยักหน้ารับอย่างมีนัย "ครับ ขอรบกวนคุณหมอดด้วยนะครับ"

นายแพทย์วัยกลางคนตบ่านายตำรวจหนุ่มพลางถอนหายใจออกมา "หมอเสียใจด้วยนะผู้กอง แต่ทางเราก็คงช่วยกันสุดความสามารถจริงๆ"

อาทิตย์ผินยิ้มบางๆ แล้วส่ายหน้า "ไม่เป็นไรหรอกครับ ต้องขอบพระคุณคุณหมอดด้วยซ้ำที่พยายามช่วย"

"ถ้าอย่างนั้นหมอลงตัวก่อนนะ ผู้กองเข้าไปดูคุณตะวันเถอะ"

ชายหนุ่มพยักหน้า ก่อนจะตะไหล่จ่อมให้เดินตามเข้าไปในห้องที่พยาบาลบอกว่าทอตะวันอยู่ในนั้น ด้วยใจที่หวังว่าปาฏิหาริย์และโชคชะตาจะไม่ใจร้ายมากจนถึงขนาดพรากคนสำคัญทั้งสองคนของเขาให้จากไปในเวลาเดียวกัน

แม้มันจะริบหรี่จนแทบจะเป็นไปไม่ได้ แต่เขาก็ได้แต่หวังไว้เพียงเท่านั้นจริงๆ

กรุงเทพมหานคร,

เจ็ดปีต่อมา...

ภายในห้องทำงานขนาดใหญ่ที่ถูกตกแต่งไว้อย่างสวยงามสมฐานะรองกรรมการผู้จัดการของสกายคอนสตรัคชั่นเซอร์วิส ร่างบางของหญิงสาวเจ้าของห้องกำลังนั่งด้วยท่าทางสบายๆ บนโซฟารับแขกทรงทันสมัย ดวงตาคู๋สวยที่ยาวรีอย่างคนมีเชื้อสายจีนกวาดตามองเอกสารที่อยู่มือด้วยความตั้งใจก่อนจะวางมันลงพร้อมกับเงยหน้ามองคนที่นั่งอยู่ตรงข้าม

"ทำไมต้องเป็นดาวละคะ อาสุพจน์"

คนชื่อสุพจน์ที่เธอเอ่ยถามนั้นเป็นชายวัยกลางคนสวมแว่นตากรอบทองและสูทสีเทาเข้มดูเนียบทุกกระเปียดนี้ว์สมกับเป็นคนประกอบอาชีพนักกฎหมาย เขาพยักหน้ารับพร้อมกับยื่นแฟ้มอีกแฟ้มหนึ่งให้

"คุณอาทิตย์ หุ่นส่วนที่ดูแลเกสต์เฮ้าส์ของคุณตะวันบอกผมว่านี่เป็นความต้องการของคุณตะวันก่อนจะเสียล่ะครับ"

"เรื่องหุ่นของพีตะวันนะดาวเข้าใจนะคะ แต่ว่าหุ่นของสามีพีตะวันมาเกี่ยวอะไรกับเราด้วย แล้วทำไมถึงมาบอกดาวเอาป่านี้นะคะ ทำไมถึงไม่ยกให้พีดินกับพีตอย"

"เรื่องนั้นผมเองก็ไม่ทราบเหมือนกันครับ ได้ยินมาว่าคุณนิตเอง

ก็ไม่ได้มีญาติที่ไหน ส่วนเรื่องที่ว่าทำไมถึงได้เอาเอกสารเรื่องหุ้นมา
แจ้งให้ทราบเอาป่านนี้ ผมคิดว่าคุณอาทิตย์คงรอจนถึงเวลาที่เหมาะสม
ถึงได้มอบหุ้นนี้ให้กับคุณละมั้งครับ"

"นึกว่าจะซุบเอาไว้เป็นของตัวเองคนเดียวเสียอีก...เป็นคนดีเกิน
คาดนะเนี่ย"

"เรื่องนั้นคุณดาวไม่ต้องเป็นห่วงหรอกครับ มีการตรวจสอบบัญชี
รายรับรายจ่ายทุกๆ สามเดือน และคุณอาทิตย์เองก็คอยดูแลที่นั่น
เป็นอย่างดีมาโดยตลอดนะครับ เขาถึงกับลาออกจากราชการมาดูแล
กิจการแทนคุณตะวันกับคุณวิศเลยเชียะว" สุพจน์กล่าวพลางเก็บ
เอกสารที่เธอเซ็นมาใส่ซองเอกสารและผนึกอย่างแน่นหนา ก่อนจะลุก
ขึ้นยืน "ถ้าอย่างนั้นผมรบกวนเวลาของคุณดาวแค่นี้แหละครับ"

พันดาวลุกขึ้นยืนและเดินไปส่งสุพจน์ที่หน้าประตูห้องทำงาน
ของเธอ "ขอบคุณาสุพจน์มากนะคะที่อุตส่าห์เอาเอกสารมาให้ดาว
ถึงที่เลย ลำบากแยะ"

ทนายความประจำครอบครัวยิ้มก่อนจะส่ายหน้า "ไม่เป็นไร
หรอกครับ คุณดาวเองก็น่าจะลองแวะไปที่โน่นบ้างนะครับ ผมเคย
ไปครั้งหนึ่งยังติดใจไม่หายเลย บรรยากาศน่าอยู่มากๆ"

"ดาวไปแน่นอนคะ" เธอตอบแล้วยกมือไหว้ผู้สูงวัยกว่าก่อนจะ
ส่งยิ้มให้อีกฝ่ายที่เดินจากไป และพอเหลือเพียงแค่เธออยู่ในห้องทำงาน
แล้ว ใบหน้าสวยที่เตะเต็มไปด้วยรอยยิ้มก็พลันบึ้งตึงโดยทันที

นับตั้งแต่ทอตะวัน พี่สาวต่างมารดาและภวิศ พี่เขยของเธอเสียชีวิตอย่างกะทันหันด้วยอุบัติเหตุทางรถยนต์นั้นก็ล่วงเลยมาเจ็ดปีแล้ว
เธอจำช่วงเวลานั้นได้เป็นอย่างดี เพราะทันทีที่ได้ทราบข่าว เธอก็รีบ
บินกลับมาเมืองไทยโดยไม่ฟังคำทัดทานจากพ่อซึ่งยืนยันกรานว่าเธอไม่
จำเป็นจะต้องกลับมา เพราะพี่สาวของเธอได้ถูกตัดขาดจากครอบครัว
มานานหลายปีแล้ว

ถึงแม้จะรู้สึกซาบซึ้งใจที่ทอตะวันยังอุตส่าห์มีแง่ใจทิ้งอะไรไว้ให้ เธอได้ระลึกถึงบ้าง แต่ว่าเธอกลับไม่เห็นด้วยกับการนำเงินไปลงทุน สร้างเกสต์เฮาส์ในจังหวัดห่างไกลอย่างแม่ฮ่องสอนซึ่งยากแก่การดูแล

แต่สิ่งที่เธอประหลาดใจก็คือเงินปันผลที่เป็นส่วนของทอตะวัน และภริยาที่มอบให้กับเธอเป็นเงินจำนวนไม่น้อยทีเดียว และไม่น่าเชื่อว่าคนที่ได้ชื่อว่ามีเงินปันผลน้อยที่สุดอย่างนายอาทิตย์จะสามารถหักห้ามใจที่จะไม่ครอบครองเงินจำนวนขนาดนี้เป็นของตัวเอง

และเธอก็ไม่เข้าใจอีกเหมือนกันว่าเพราะเหตุใด เขาถึงให้สุพจน์ มอบเอกสารการโอนหุ้นของทั้งสองให้กับเธอในเวลานี้ แทนที่จะมอบให้คนที่ทอตะวันและภริยาเสียชีวิต แล้วถึงจะมอบให้เธอตอนนี้ก็ใช้ว่าเธอจะมีเวลาไปดูแลมันเหมือนอย่างทีทอตะวันเคยทำเสียเมื่อไรกันเล่า

หญิงสาวถอนใจยาวด้วยความหนักใจกับสิ่งที่จะต้องรับมือแล้ว หรูดตัวลงนั่งบนเก้าอี้หนังบุวมตัวหนาตรงโต๊ะทำงาน นิ้วเรียวยาว กดปุ่มอินเตอร์คอมที่เอาไว้ใช้ติดต่อกับเลขาฯ ที่อยู่หน้าห้องพร้อมกับกรอกเสียงลงไป

"คุณนกะ ช่วยดูตารางงานของดาวหน่อยค่ะว่าสามารถเคลียร์คิวให้ดาวลัทธิอาทิตย์หนึ่งได้ไหม แล้วก็รีบด่วนช่วยจองตั๋วเครื่องบินไปเชียงใหม่ในช่วงนั้นให้ดาวด้วยนะคะ แล้วก็..." เธอเว้นคำสั่งเอาไว้ ก่อนจะหยิบนามบัตรที่สุพจน์ทิ้งไว้ให้มาดูก่อนจะพูดต่อ

"ช่วยโทรไปบอกคุณอาทิตย์ ที่เบอร์...หน่อยนะคะ บอกเขาว่า ดาวต้องการไปดูเกสต์เฮาส์ของพี่ตะวัน ถ้าเขาสะดวกก็ให้ติดต่อกลับมาหาดาวด้วย แค่นี้แหละค่ะ ขอบคุณล่วงหน้าค่ะ"

หลังจากที่สั่งการไปอย่างยาวเหยียดแล้ว ดวงหน้าก็ยกมูมปาก ยิ้มด้วยความพึงพอใจเมื่อดูเหมือนว่าเธอจะนึกหาทางออกในเรื่องนี้ได้แล้ว ถ้าหากว่าหมอนั้นจัดการเกสต์เฮาส์ของทอตะวันได้ดีจริง

พันดาวก็คิดว่าเธอน่าจะลองเสนอขายหุ้นที่เธอเพิ่งได้มาให้กับหมอนั้น
ไปเลยน่าจะดีกว่า

บทที่ 1

อาทิตย์มองกลุ่มคนที่เดินออกมาจากประตูของส่วนผู้โดยสาร
ขาเข้าเพื่อมองหาคนที่เขารออยู่เกือบครึ่งชั่วโมง แล้วก็มองหาฬิกาข้อมือ
อีกครั้งก่อนจะพ่นลมหายใจออกมายาวเหยียด เงยหน้ามองไปที่ประตู
ส่วนผู้โดยสารขาเข้าอีกครั้ง

รู้แบบนี้ไม่น่ามาก่อนเวลาเลย

เขาเพิ่งได้พูดคุยกับน้องสาวของทอตะวันเมื่อไม่กี่วันก่อน เธอ
บอกเขาว่าต้องการจะมาดูเกสต์เฮาส์ที่เพิ่งได้รับโอนมาเป็นของตัวเอง
เพื่อดูว่าจะทำอะไรได้บ้าง ซึ่งเขาก็อธิบายแปลกใจอยู่เหมือนกันเพราะ
ตอนแรกเขาแค่ตั้งใจว่าจะแสดงความโปร่งใสด้วยการมอบเงินปันผล
กำไรของเกสต์เฮาส์ให้กับพันธมิตรตามที่ทอตะวันขอร้องเขาไว้ก่อนที่
จะสิ้นลมหายใจเพียงเท่านั้น และไม่เคียดแค้นหวังว่าคนพวกนั้นจะหัน
มาเหลียวแลในสิ่งที่ทอตะวันสร้างเอาไว้ด้วย

หญิงสาวร่างสูงโปร่งในชุดเสื้อไหมพรมเข้ารูปสีชมพูอ่อนและ
กางเกงยีนสีน้ำเงินเข้มที่เดินออกมาพร้อมกับกระเป๋าถือลากดูโดดเด่น
ออกมาจากกลุ่มนักเดินทางอย่างเห็นได้ชัด อาทิตย์เห็นแล้วก็รู้ทันที

ว่าเป็นคนที่เขารออยู่แน่ ใบหน้างามถูกล้อมกรอบด้วยผมยาวดำลึบ หยักศกเป็นลอนคลื่นไหวกระเพื่อมตามจังหวะการก้าวเดิน ริมฝีปากอ้ม สีชมพูระเรื่อเม้มเข้าหากันสนิทยามที่มองซ้ายมองขวาหาคนที่มารับ อาทิตยยังคงยืนที่เดิมเพื่อรอดูว่าแม่สาวคนนี้จะทำอย่างไรถ้าหากว่ายังไม่มีคนมารับ

"ไหนบอกว่าจะมารับไง" พันดาวบ่นกับตัวเองขณะที่พยายามมองหาป้ายหรือคนที่บ่งบอกได้ว่าเป็นคนมารับเธอ เธอหยิบโทรศัพท์มือถือออกมาเพื่อจะโทรไปถามที่เกสต์เฮาส์ว่าหมอนั้นออกมาแล้วหรือยัง และก็ต้องหงุดหงิดเมื่อทางเกสต์เฮาส์บอกว่าเขาขับรถออกมาตั้งแต่เช้า และเวลานี้ก็น่าจะอยู่ที่สนามบินแล้ว เธอจึงสอบถามเบอร์โทรศัพท์มือถือของเขาเพื่อที่จะได้โทรถามว่าเขาอยู่ไหนแล้ว

"ให้มันได้แบบนี้สิ" เธอรู้สึกหงุดหงิดเมื่ออาทิตยไม่ยอมรับสาย สิ่งที่ไม่ชอบที่สุดก็คือคนไม่รักษาเวลา และเธอตั้งใจที่จะไม่รอเขาอีกต่อไปแล้ว

อาทิตยอ้อมยิ้มด้วยความชอบใจที่เห็นเธอทำท่าทางหงุดหงิดออกมาอย่างชัดเจนขณะเดินไปที่เคาน์เตอร์บริษัทรถเช่า นี่คิดจะขับรถไปที่ป้ายเองเลยหรอเนี่ย เขาคิดอย่างเห็นชั้นแล้วตัดสินใจเลิกแกล้งเธอ

พันดาวชะงักเมื่อเห็นผู้ชายคนหนึ่งเดินตรงมาหาเธอ และไม่ต้องเดาเธอก็รู้ได้ทันทีว่าเป็นใคร

"คุณพันดาวใช่ไหมครับ ผมชื่ออาทิตยครับ" เขากล่าวแนะนำตัวกับเธอ

"อ้อ...คุณนั่นเอง สวัสดีค่ะ"

พันดาวยกมือไหว้เขาแม้ว่าจะรู้สึกขวางๆ เมื่อดูเหมือนเขาจะไม่ดูทุทุร้อนเลยสักนิดที่เกือบทำให้เธอรอเก้อ

"ฉันคิดว่าคุณจะไม่มาเสียแล้วเพราะโทรไปก็ไม่รับสาย"

"ผมเพิ่งเคยมาสนามบินเชียงใหม่เป็นครั้งแรกหลังจากที่เขาปรับปรุงขยายสนามบินนะครับ ก็เลยเดินลงไปฝั่งอินเตอร์ฯ โน่น ถ้าหากทำให้คุณรอ ผมก็ต้องขอโทษด้วย" เขาโกหกหน้าตายก่อนจะคว้ากระเป๋าถือลากของเธอมาทือเสียเอง

"ฟังดูเหมือนเป็นคำแก้ตัวยังไม่รู้จะคะ" เธอเห็นเขาแล้วหยิบแว่นกันแดดอันโตมาสวมเมื่อเดินออกมาด้านนอกอาคารผู้โดยสารเข้าแล้ว

เขาแกล้งทำเป็นหูทวนลมและนึกเสียตายที่เธอบังคับดวงตาคู่สวยของเธอด้วยแว่นกันแดดยี่ห้อหรูที่เขาจะเห็นว่าราคามันคงไม่เบาแน่

"คุณทานอะไรมาหรือยังครับ"

"ฉันยังไม่หิวคะ"

"แต่ผมหิว เราไปหาอะไรทานก่อนจะไปสายก็แล้วกัน" เขาตัดบทก่อนจะเดินนำเธอไปที่รถซึ่งจอดอยู่ตรงลานจอดรถของสนามบิน

พันดาวมองร่างสูงที่เอาแต่เดินคุ่มๆ ไปที่รถโดยไม่สนใจว่าเธอจะว่าเช่นไรแล้วก็นึกเคืองเขาขึ้นมาทันที ไม่เข้าใจเลยว่าพี่ตะวันไปคบหาเป็นเพื่อนสนิทกับหมอนี่ได้ยังไง แค่ว่าเจอกันไม่ถึงห้านาทีเธอก็รู้สึกไม่ถูกชะตาแล้ว เธอพ่นลมหายใจออกมาด้วยความหงุดหงิดก่อนจะเดินตามหลังเขาไปโดยไม่มีทางเลือกอื่น

อาทิตย์เหลือบมองหญิงสาวที่เอาแต่นั่งเงียบบ่อยๆ ข้างๆ เขามาตลอดทางตั้งแต่ออกจากเชียงใหม่จนใกล้จะถึงปลายทางแล้ว แต่เธอก็ยังไม่ยอมปริปากอะไรออกมาเลย ถามคำก็ตอบคำ แม้จะเพิ่งเจอหน้ากันแต่อาทิตย์ก็รู้สึกได้ทันทีว่าน้องสาวของเพื่อนสนิทนั้นคงจะไม่ค่อยชอบชู้หน้าเขาเท่าไรนัก

"ทำไมคุณถึงได้ตัดสินใจมาที่นี่ล่ะครับ" เขาหาเรื่องชวนเธอคุยในเรื่องที่อาจจะพูดจากันอย่างปกติได้

"เพราะคุณเพิ่งเอาเอกสารการโอนหุ้นของพีตะวันมาให้ ฉันก็เลยอยากมาดูว่าเกสต์เฮ้าส์ของพีตะวันจะมีหน้าตาเป็นยังไงบ้าง"

พอพันดาวกล่าวถึงทอตะวัน ดวงตาของอาทิตย์ก็ฉายรอยหมองลงก่อนจะถอนหายใจยาว "เจ็ดปีแล้วสิเนี่ย เร็วเหมือนกันนะครับ"

"ค่ะ" เธอพยักหน้ารับเมื่อรู้สึกละอายใจ "เวลามันผ่านไปเร็วแบบนี้แหละค่ะ"

เขายิ้มเศร้าๆ เมื่อนึกถึงวันที่เขาต้องสูญเสียเพื่อนสนิทที่รักมากที่สุดทั้งสองคนไป "ใครๆ ต่างก็เสียใจทั้งนั้นแหละครับ แต่ในเมื่อเรายังคงมีชีวิตอยู่ก็คงทำอะไรไม่ได้มากไปกว่ารักษาสิ่งที่เขาเหลือไว้ให้ดีที่สุด"

"เห็นอาสุพจน์บอกว่าคุณลาออกจากราชการมาดูแลเลยหรือคะ"

เขาพยักหน้า "เพราะถ้าหากยังรับราชการอยู่ ผมก็คงจะไม่มีเวลาดูแลที่นี่ เพราะถ้าผมไม่ทำก็คงไม่มีใครมาทำต่อแน่ๆ"

"ก็แปลกดีนะคะที่คุณอุทิศตัวลาออกจากงานประจำที่มั่นคงมาทำอะไรที่มันไม่แน่นอนแบบนี้"

"คงเป็นดวงของผมที่ไม่มีวาสนาเป็นเจ้าของคนไหนคนละมั้งครับ" เขาพูดปนหัวเราะแล้วก็หักพวงมาลัยเลี้ยวออกจากถนนหลวงไปยังถนนทางเข้าเกสต์เฮ้าส์ และเมื่อรถกระบะของอาทิตย์แล่นเข้ามาในบริเวณของเกสต์เฮ้าส์ พันดาวก็ขยับตัวลุกขึ้นนั่งหลังตรง รู้ได้ทันทีว่าเดินทางมาถึงจุดหมายปลายทางแล้ว

อาทิตย์พารถกระบะแล่นไปจอดตรงที่จอดรถก่อนจะลงจากรถอย่างกระฉับกระฉ่ง จากนั้นก็วิ่งไปเปิดประตูให้พันดาวก้าวลงมาจากรถ

"บ้านหมอกตะวันเกสต์เฮ้าส์ ยินดีต้อนรับครับ" เขากล่าวต้อนรับเธออย่างเป็นทางการ

เมื่อลงจากรถแล้ว พันดาวก็มองสถานที่โดยรอบแล้วก็อ้าปากค้าง นึกไม่ออกว่านี่มันเกสต์เฮาส์ตรงไหนเนี่ย เธอหมายความว่าตามสิ่งที่คิดนั้นจริงๆ เพราะสภาพของสถานที่โดยรอบนั้นมันห่างไกลจากคำว่าเกสต์เฮาส์ไปเป็นพันโยชน์

ทั้งพื้นที่ที่กว้างขวางจนน่าจะเรียกว่ารีสอร์ทก็ยังได้ ด้านหนึ่งของที่นี่ติดกับแม่น้ำและมีศาลาขนาดเล็กสองสามหลังเพื่อให้แขกได้มานั่งพักผ่อนเล่น ไม้ยืนต้นขนาดใหญ่หลายต้นบ่งบอกว่าเป็นของดั้งเดิม นั่นให้ความร่มรื่นแก่สถานที่ เข้ากันได้ดีกับห้องพักที่สร้างแบบลึกลับ เคบินซึ่งปลูกเรียงรายอย่างเป็นระเบียบอยู่รายล้อมลิบหลัง เว้นระยะห่างให้ไม่ดูแออัดจนเกินไป สิ่งที่เห็นนี้บ่งบอกให้เธอรับรู้ได้อย่างชัดเจนว่าผู้สร้างนั้นใส่ใจและพิถีพิถันในการสร้างสถานที่แห่งนี้ให้กลมกลืนกับธรรมชาติที่มีอยู่ดั้งเดิมมากแค่ไหน

"ที่นี่สวยมากนะคะ" เธอชมจากใจจริง

"ต้องยกประโยชน์ให้ต้นคิดเขาแหละครับ ผมก็แค่ดูแลให้มันดี เหมือนอย่างที่เคยเป็นเท่านั้นเอง...เข้าไปดูข้างในก่อนเถอะครับ ผมจะได้แนะนำพวกคนที่เขาคอยช่วยเหลือที่นี่ให้คุณรู้จักด้วย"

ชายหนุ่มผายมือเชิญให้พันดาวเดินเข้าไปข้างในอาคารหลักของสถานที่แห่งนี้ เธอถอดแว่นตากันแดดออกและมองไปรอบๆ ด้วยความรู้สึกไม่แตกต่างจากที่เห็นข้างนอกเลย อาคารชั้นเดียวที่ตกแต่งสไตล์โอลด์คันทรีนั้นถูกแบ่งพื้นที่ใช้สอยอย่างเป็นสัดส่วน ทั้งส่วนล็อบบี้ที่มีโซฟาน่ารักๆ สองสามชุดให้ผู้เข้าพักได้นั่งพักผ่อน มุมหนึ่งนั้นมีคอมพิวเตอร์หนึ่งเครื่องสำหรับบริการอินเทอร์เน็ต และห้องอาหารขนาดเล็กสำหรับให้แขกได้รับประทานอาหารกันอีกด้วย

แล้วชายหนุ่มร่างลั่นทัดคนหนึ่งก็เดินอ้อมโต๊ะเคาน์เตอร์ในบาร์ เครื่องดื่มออกมาพร้อมกับรอยยิ้มกว้าง ทักทายอย่างเป็นมิตร

"มาแล้วหอรอครับพี่อาทิตย์ แวะซื้ออะไรจากเชียงใหม่มาฝากบ้าง"

หรือเปล่า"

"อยู่หลังรณะ เดี่ยวค่อยเอาก็แล้วกัน" แล้วอาทิตย์ก็หันมา
แนะนำพันดาวให้รู้จัก "จ่อม นี่คุณพันดาว น้องสาวของตะวัน"

จ่อมยกมือไหว้อีกฝ่ายพร้อมกับกล่าวทักทาย "สวัสดีชะคุณ
พันดาว"

พันดาวพยักหน้ารับไหว้อีกฝ่าย "เรียกดาวก็ได้ค่ะ"

"จ่อมเป็นคนดูแลเกสต์เฮาส์นี้ครับ บ้านเขาอยู่แถวนี้ ตะวันก็เลย
ชวนให้มาช่วยงานที่เกสต์เฮาส์ แล้วตอนนี้เขาก็เป็นผู้ช่วยของผมด้วย"

"แล้วไม่มีคนงานคนอื่นเลยหรอคะ" เธอหันไปถามอาทิตย์ด้วย
ความสงสัย เพราะดูจากสภาพของสถานที่แล้ว คนคนเดียวไม่น่าจะ
ดูแลได้ทั่วถึงนัก

"เราไม่ได้จ้างคนงานประจำหรอกครับ เรื่องสวนเราก็จ้างพวก
ชาวบ้านที่อยู่แถวๆ นี่มาช่วยดูแลให้ ส่วนแม่บ้านหรือเรื่องทำความสะอาด
สะอาดก็มีผมกับจ่อมแล้วก็น้องสาวของจ่อมอีกคนที่วันนี้ลาหยุดเท่านั้น
เอง"

พันดาวขมวดคิ้วด้วยความประหลาดใจกับสิ่งที่ได้ยิน "แล้ว
อย่างนี้ไม่เหนื่อยกันแยะหรอคะ"

เขาหัวเราะพลางส่ายหน้า

"ไม่หรอกครับ ผมว่าพวกผมก็อยู่กันได้สบายๆ นะ ถ้าไม่ใช่กิจ
จหนักินไป" แล้วอาทิตย์ก็หันไปพูดกับจ่อม "ไปเอากะเป๋าของคุณดาว
ที่อยู่หลังรถมาหน่อยไป เดี่ยวพี่จะพาคุณดาวไปที่บ้านของตะวันกับ
ไอ้วิศ"

"อะพี่อาทิตย์" จ่อมพยักหน้าแล้วเดินออกไปที่รถของอาทิตย์โดย
ไม่รอให้อีกฝ่ายบอกซ้ำ

พอเหลือกันสองคน อาทิตย์ก็หันมาบอกเธอ "เชิญทางนี้ครับ"

พันดาวเดินตามอาทิตย์เข้าไปยังส่วนด้านในที่แยกออกจาก

เกสต์เฮาส์ซึ่งถูกกันด้วยรั้วไม้ไฟสานต่อกันเป็นแนวกำแพงสูง บังสายตาของคนภายนอกได้อย่างแนบเนียน อาทิตย์เปิดประตูที่ทำจากไม้ไฟให้เธอเดินเข้าไป

บ้านของทอตะวันนั้นเป็นบ้านขนาดกลางแบบกึ่งไม้กึ่งปูนที่ก่อสร้างขึ้นมาด้วยโครงสร้างแบบร่วมสมัย พันทวมองสภาพของบ้านที่บ่งบอกว่ามันถูกดูแลเป็นอย่างดีมาโดยตลอดนั้นด้วยความพอใจ ดูเหมือนที่สุพจน์บอกเธอว่าอาทิตย์ดูแลที่นี่เป็นอย่างดีมาโดยตลอดนั้นจะเป็นเรื่องจริง

"ผมให้คนมาทำความสะอาดที่บ้านหลังนี้ทุกอาทิตย์ เพราะฉะนั้นคุณไม่ต้องห่วงเรื่องความสกปรกหรอกนะ" เขาบอกก่อนจะเปิดประตูบ้านให้เธอได้เดินเข้าไปในตัวบ้าน

บ้านขนาดสองห้องนอนมีครบทุกอย่างที่ควรจะมี ครวขนาดเล็กที่ถูกกันส่วนด้วยเคาน์เตอร์ไม้สักที่รมดำเป็นมันเงาดูแข็งแรงทนทาน และการตกแต่งภายในที่บ่งบอกบุคลิกของผู้เคยอยู่อาศัยเอาไว้อย่างชัดเจน พันทวารู้สึกเหมือนมีความรู้สึกบางอย่างห่อหุ้มเธอเอาไว้ทันทีที่ก้าวเข้ามาในบ้านหลังนี้ แม้ว่าทอตะวันจะจากไปนานแล้ว แต่บ้านหลังนี้คือตัวตนของพี่สาวเธอชัดๆ น้ำตาของหญิงสาวเอ่อล้นขึ้นมาคลอหน่วยอย่างช่วยไม่ได้ และมันคงกลั่นลงมาเป็นหยดน้ำตาถ้าหากว่าไม่มีใครคนอื่นอยู่ด้วย

เธอหยิบกรอบรูปที่ตั้งอยู่บนโต๊ะรับแขกมาดู เจ้าของภาพทั้งสองคนนั้นจ้องมองกันอย่างมีความสุขจนคนที่เห็นอดสะท้อนใจไม่ได้ จริงอยู่ที่บ้านหลังนี้มีตัวตนของทอตะวันอยู่ แต่พันทวารู้สึกได้ว่ามันยังมีตัวตนของใครอีกคนแทรกอยู่เช่นกัน และคนคนนั้นก็คือคนที่อยู่ในภาพคู่กับพี่สาวของเธอนั่นเอง

"คุณเคยเจอไอ้วิกิไหม" อาทิตย์ถามก่อนจะหยิบรูปถ่ายที่มีพวก

เขาสามคนกำลังชูแก้วให้กลองให้เธอดู

"เคยเจอครั้งหนึ่งที่พี่ตะวันนัดเจอฉันก่อนที่พวกเขาจะแต่งงานกันนะคะ เราไม่ได้คุยกันมานานักแต่ฉันได้ยินมาว่าเขาเป็นทนาย" แล้วเธอก็วางกรอบรูปนั้นลงและทรุดตัวนั่งบนชุดโซฟาพับแขนพลงถอนใจ "น่าเสียดายนะคะ แต่งงานกันได้ไม่ถึงสองปีแท้ๆ"

"ตอนแรกๆ ที่คนทั้งคู่ออกจากไป ที่นี้ก็เกือบเข้าขั้นย่าแย่มากเหมือนกันครับ เพราะตะวันเป็นทุกอย่างของที่นี่จริงๆ"

หญิงสาวมองคนที่พูดถึงพี่สาวต่างมารดาของเธอด้วยสายตาที่อ่อนโยนแล้วก็นึกสงสัย เพราะรู้สึกได้ถึงอะไรบางอย่างที่มากกว่าการระลึกถึงเพื่อนที่จากไป

"คุณสนิทกับพี่ตะวันมากเลยเหรอคะ"

เขายิ้มก่อนจะพยักหน้ารับ "ผม ตะวัน แล้วก็ไอ้วิศวจุ๊จกันมาตั้งแต่เรียนมหาวิทยาลัยนะครับ ผมกับไอ้วิศวอยู่คณะนิติศาสตร์ ส่วนตะวันอยู่คณะสถาปัตย์ฯ คณะของเราอยู่ใกล้ๆ กันก็เลยมีการรับน้องร่วมคณะ แล้วพวกเราสามคนจับสลากได้เป็นบัดดี้ ก็เลยสนิทกันตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา แล้วพอเรียนจบตะวันก็บอกว่าอยากสร้างเกสต์เฮาส์เล็กๆ ที่ปาย พวกเราสามคนก็เลยลงขันกันสร้างที่นั่นขึ้นมา"

"แปลกตินะคะที่พี่ตะวันเลือกที่จะมาสร้างอะไรแบบนี้ที่นี่"

"เหมือนตะวันเขาจะรู้ล่วงหน้าครับว่าอีกไม่กี่ปีหลังจากนี้การท่องเที่ยวในปายจะบูมมาก...เหมือนจะมากเกินไปด้วยซ้ำ" เขาว่าพลงแค่นเสียงหยั่นในท้ายประโยค ก่อนที่จะเปลี่ยนเรื่องคุย "เรื่องนั้นเอาไว้ก่อนเถอะ ว่าแต่ที่คุณมาครั้งนี้ก็เพื่อจะแวะมาดูอย่างเดียวหรือว่ามาพักผ่อนด้วยละครับ"

สีหน้าสบายๆ ของพันดาวแปรเปลี่ยนไปทันที เธอขยับตัวนั่งหลังตรงและจ้องมองเขาก่อนจะพูดอย่างระมัดระวัง

"อันที่จริงแล้วฉันมาที่นี่ก็เพราะอยากคุยกับคุณเรื่องเกสต์เฮาส์"

"นี่แหละค่ะ"

"ทำไมเหรอครับ" สีหน้าของอาทิตย์เองก็เปลี่ยนเป็นจริงจังด้วยเช่นกัน

"ถึงแม้ว่าฉันจะซาบซึ้งที่พี่ตะวันยกที่นี้ให้ฉัน แต่ว่าฉันคงไม่มีเวลามาดูแลหรอกค่ะ ฉันก็เลยอยากจะถามคุณว่าคุณสนใจจะซื้อหุ้นส่วนที่ฉันมีอยู่ไหม"

"ผมไม่มีเงินมากขนาดนั้นหรอกครับ" เขาปฏิเสธทันที "เกสต์เฮาส์นี้เป็นสิ่งที่พี่สาวคุณมอบให้คุณนะครับ ทำไมคุณถึงได้ตัดสินใจแบบนี้ล่ะ"

"ฉันถือว่าถ้าหากฉันไม่มีเวลาที่จะดูแลรักษามัน ก็ล้มมอบให้คนที่เขามีเวลาและเต็มใจที่จะดูแลไม่ดีกว่าเหรอคะ" แล้วเธอก็ถอนหายใจก่อนจะยิ้มบางๆ ให้เขา "ฉันให้เวลาคุณคิดตัดสินใจดูดีๆ นะคะในระหว่างที่ฉันอยู่ ถ้าหากคุณไม่สามารถซื้อหุ้นได้จริงๆ ฉันก็จะขายหุ้นส่วนนี้ให้กับคนอื่นที่เขาสนใจ"

อาทิตย์นั่งอิงไปกับสิ่งที่ได้ยิน...ตอนแรกเขาก็แอบดีใจอยู่ที่เธอคิดจะแฉมาตุที่นี้ หลังจากที่เขาโอนเงินปันผลในส่วนของทอดตะวันและภริกาที่เพิ่งได้รับด้วยคิดว่าเธออาจจะสนใจสิ่งที่เป็นเหมือนตัวแทนของพี่สาว แต่ดูเหมือนมันจะไม่ใช่อย่างที่เขาคิดเสียแล้ว

"ผมไม่ยอมให้ใครคนอื่นมายุ่งกับที่นี่โดยเด็ดขาด" เขาพูดพลางทำหน้าเครียด "นี่คุณไม่ได้รู้สึกอะไรเลยหรือไง"

"มันก็แค่ของนอกกายนะคะ ฉันไม่ใช่พวกยึดติดอะไรหรอก" เธอกล่าวแบบไม่ไยดี

อาทิตย์ถอนหายใจออกมาหนักๆ กับคำตอบที่ได้ยิน และยังไม่ทันที่จะได้พูดอะไรต่อ เสียงประตูรั้วไม้ไผ่ก็ดังขึ้น อาทิตย์จึงลุกไปดูที่หน้าบ้านและพบว่าจ๋อมกำลังหิ้วกระเป๋าของพันดาวเดินเข้ามา

"จะให้เอากระเป๋าของคุณดาวไว้ไหนล่ะพี่อาทิตย์"

"เดี๋ยวก่อนไปให้เขาเอง" อาทิตย์ตอบแล้วรับกระเป๋าจกจกที่
ขมวดคิ้วด้วยความสงสัยเมื่อเห็นสีหน้าของเขา

"พี่อาทิตย์เป็นอะไรหรือเปล่า"

พอถูกทัก อาทิตย์ก็ยืมก่อนจะส่ายหน้า "ไม่มีอะไรหรอก จก
ไปเผ่าหน้าลอบบี้เถอะ เดี๋ยวก่อนจะจัดการเรื่องที่พกให้คุณดาวก่อน"

พอจกมออกปแล้ว อาทิตย์ก็เดินกลับเข้าไปในบ้านและวาง
กระเป๋าลงตรงหน้าพนักดาว

"คุณพกที่บ้านหลังนี้ะครับ ถ้าหากต้องการอะไรเพิ่มเติมก็บอก
จกมก็ได้ ผมขอตัวก่อน"

พนักดาวมองร่างสูงของอาทิตย์ที่เดินจากปแล้วก็ลอบถนหายใจ
หนักๆ เธอพอจะเข้าใจว่าเขารู้สึกยังงกับเรื่องที่เพิ่งได้รับรู้ แต่ถึง
อย่างนั้นเธอก็ไม่คิดจะเอาที่นี้มาเป็นภาระด้วยเหมือนกัน เขาอาจจะ
ต่อต้านความคิดของเธอในที่แรก แต่ถ้าหากว่าเขาลองไตร่ตรองและ
พิจารณาดีๆ แล้ว พนักดาวก็มั่นใจว่าเขาจะต้องเข้าใจความคิดของเธอ

บทที่ 2

หลังจากที่นั่งพักนอนพักจนเบื่อแล้ว พันดาวก็ตัดสินใจออกไปหาอะไรที่น่าสนใจกว่าที่เป็นอยู่ตอนนี้ พอเดินออกมาเธอก็เจอจอมที่กำลังพูดคุยกับแขกที่เข้ามาพักอยู่อย่างถูกต้อง หญิงสาวจึงจะเดินเลี้ยวไปอีกทางเพราะไม่อยากรบกวน แต่จอมที่เพิกเฉยหันไปเห็นเธอพอดีก็ทักขึ้นเสียก่อน

"อ้าว คุณดาวจะไปไหนเหรอครับ"

พันดาวหันมายิ้มให้จอมก่อนจะมองไปรอบๆ "คุณอาทิตย์ไม่อยู่เหรอจ๊ะ"

"ไปไหนไม่รู้ฮะ แต่เห็นทำหน้าที่ออกไปเลย...แล้วคุณดาวอยากได้อะไรหรือเปล่าครับ มีอะไรบอกผมได้นะครับ เพราะพี่อาทิตย์บอกผมไว้แล้วว่าให้คอยดูแลคุณดาวด้วย"

"พอดีฉันอยากจะเดินดูรอบๆ นะ"

ดวงตาของจอมเป็นประกายวาววับขึ้นมาทันที "อ้อ ถ้าอย่างนั้นเดี๋ยวผมพาคุณดาวไปดูรอบๆ เกสต์เฮาส์ก็ได้ฮะ"

"แล้วจอมไม่ต้องอยู่คอยรับแขกเหรอ" เธอขมวดคิ้วด้วยความ

สงสัย

"อ้อ ไม่เป็นไรหรอกครับ ถ้าเขาอยากได้อะไรก็กดกริ่งตรงเคาน์เตอร์เรียกได้อยู่แล้ว"

"หรือ...ถ้าอย่างนั้นก็รบกวนหน่อยนะ"

จอมเดินนำเธอไปยังส่วนของห้องพักที่สร้างเป็นบ้านแบบล็อกเคบินหลังย่อมๆ ปลูกเรียงกันไปอย่างเป็นระเบียบ เธอมองอาคารแต่ละหลังที่มีลักษณะแตกต่างกันแล้วก็ขมวดคิ้วด้วยความสงสัย

"ทำไมห้องพักแต่ละหลังไม่เหมือนกันเลยละจอม"

"อ้อ ที่เป็นแบบนี้ก็เพราะว่าพี่ตะวันเป็นคนออกแบบไว้นะครับ เห็นพี่ตะวันเคยพูดไว้ว่าเราไม่ควรมีแต่สินค้าเหมือนกันกับลูกค้า และแขกที่มาพักแต่ละคนก็ย่อมต้องการความแตกต่าง"

"ช่างคิดจริง" เธอว่าพลางหัวเราะทีละกึกก็พยักหน้ารับเมื่อจอมถามว่าอยากจะเข้าไปชมภายในห้องพักหรือไม่ โดยที่ตนจะรออยู่ด้านนอก

การตกแต่งภายในของห้องพักนั้นทำให้พันดาวรู้สึกทึ่งในรสนิยมทางศิลปะของผู้เป็นเจ้าของเดิมอยู่ไม่น้อย บ้านพักหลังขนาดย่อมถูกแบ่งสัดส่วนเอาไว้ได้อย่างเหมาะสม ผังด้านในฉาบด้วยปูนและทาสีส้มจางๆ ช่วยให้ภายในห้องดูอบอุ่นตัดกับสีเฟอร์นิเจอร์ที่เป็นสีน้ำตาลไหม้ ผ้าม่านและผ้าปูที่นอนใช้ผ้าฝ้ายสีขาวขลิบริมสีน้ำตาล ส่วนพื้นห้องนั้นปูด้วยกระดานขัดมัน ทุกอย่างดูสวยงามลงตัว บ่งบอกถึงความใส่ใจทุกรายละเอียดของคนสร้างจริงๆ

"ชอบไหมครับ"

พันดาวหันขวับไปตามเสียงแล้วก็พบว่าอาทิตย์กำลังยืนพิงขอบประตูมองเธออยู่

"เห็นจอมบอกว่าคุณออกไปข้างนอก"

"ผมไปคุยกับพวกบริษัททัวร์ในตัวอำเภอมานะครับ" เขาตอบ

แล้วถอยออกห่างเพื่อให้เธอได้เดินออกมาและเดินคู่กับเธอไปตามทางเดิน

"ห้องพวกนี้สวยมากนะคะ ไม่ได้ใช้วัสดุหรูหราแต่ก็มีสไตล์เป็นของตัวเอง ใครเป็นคนออกแบบหรือคะ"

"พวกเราช่วยกันแต่งนะครับ แต่โอเคส่วนใหญ่ก็เป็นของตะวันตกอยู่ดีเพราะยัยนั่นเรียนสถาปัตย์มา ส่วนพวกผมก็เน้นงานกรรมกรกันเสียมากกว่า"

เขาพูดพลางหัวเราะหิเมื่อนึกถึงตอนที่เขากับภริศช่วยกันซัดเฟอร์นิเจอร์ไม้เก่าๆ ที่ไปตระเวนหาซื้อมาจากตลาดของเก่าในตัวเมืองเชียงใหม่และของเก่าจากพรรคพวกที่เอื้อเพื่อให้มาฟรีๆ ด้วยกระดาษทรายจนมือพองกันจนไม่หวาดไม่ไหวก่อนจะเล่าต่อ

"เราค่อยๆ ทำกันไปเรื่อยๆ นะครับ ตอนแรกที่เปิดมีห้องพักให้แขกแค่หกหลังเองละมั้ง แต่หลังจากนั้นเราก็เก็บเล็กผสมน้อยจนต่อเติมขยายขึ้นมาได้เท่าที่เห็นตอนนี้แหละครับ"

"แล้วที่นี่มีแขกเข้าพักเยอะไหมคะ"

"ก็พอสมควรครับ ถ้าอยู่ในช่วงฤดูท่องเที่ยวของที่นี่ก็ต้องจองกันล่วงหน้าบ้าง"

"จ้ะหรือคะ"

แล้วเธอก็เจียบไปเมื่อไม่รู้จะหาอะไรมาชวนเขาคุยดี จนกระทั่งอาทิตย์พาเธอเดินมาถึงศาลาริมน้ำปาย เธอยิ้มกับการตกแต่งภายในที่น่ารักและชวนให้คนไปนั่งพักผ่อนเอกเขนกตามใจชอบเป็นยิ่งนัก ทั้งหมอนอิงกับเบาะรองนั่งที่เป็นลายผ้าทอพื้นเมืองและของกระจุกกระจิกที่ตกแต่งในศาลานั้นดูเย็นสบายน่านั่งเป็นที่สุด

พันดาวขึ้นไปบนศาลาทันทีที่เขาเอ่ยปากชวน ด้วยอากาศร้อนเปรี้ยงแบบนี้ พอได้ลมอ่อนๆ ที่พัดมาจากแม่น้ำก็ทำให้เธอรู้สึกดีไม่น้อย

"ฉันขอลอถามอะไรคุณสักอย่างได้ไหมคะ" เธอเอ่ยหลังจากที่เงยบ
ฟังเสียงลมและเสียงน้ำไหลอยู่พักใหญ่

"อะไรหรอครับ"

"ทำไมคุณถึงเรียกที่นี่ว่าเกสต์เฮ้าส์ล่ะคะ ทั้งที่จริงๆ แล้วมันน่า
จะเป็นรีสอร์ตได้เลยด้วยซ้ำ"

เขาหัวเราะขึ้นมามันที่เหมือนกับว่าสิ่งที่เธอถามนั้นมันเป็นเรื่อง
ตลกเสียเต็มประดา "ผมกะแล้วเชื่อว่าคุณจะต้องถาม"

ท่าทางแบบนั้นของเขาทำให้พันดาวรู้สึกเหมือนตัวเองกำลังถูก
หัวเราะเยาะ ริมฝีปากเธอเริ่มเข้าหากันเป็นเส้นตรงเพื่อที่จะระงับ
ความเคืองขุ่นที่มี

"คำถามของฉันมันตลกมากเลยหรอคะ"

เขาหยุดหัวเราะก่อนจะกระแอมเพื่อปรับน้ำเสียงให้เป็นปกติ
"ผมขอโทษครับถ้าหากจะทำให้คุณรู้สึกไม่ดี...เรื่องที่ว่าทำไมที่นี่ถึงยัง
ถูกเรียกว่าเกสต์เฮ้าส์นะ มันเป็นเพราะที่นี่เป็นเกสต์เฮ้าส์จริงๆ"

หญิงสาวขมวดคิ้ว "ฉันก็ยังไม่เข้าใจอยู่ดี"

"ก็เพราะที่นี่ไม่ได้ให้บริการแบบลูกค้าเป็นพระราชาเหมือนอย่าง
โรงแรมหรือรีสอร์ตนะสิครับ เราเน้นให้บริการแขกที่เข้ามาพักเหมือน
กับเป็นเพื่อนของเรา คนที่มาพักก็เลยรู้สึกเป็นกันเองแล้วก็สบายๆ
เหมือนได้มาพักผ่อนที่บ้านของเพื่อนนะครับ"

"ฟังแล้วรู้สึกแปลกๆ นะคะ แต่ว่าบรรยากาศที่นี่มันก็สบาย
เหมือนกับอยู่บ้านจริงๆ นั่นแหละ" พันดาวว่าพลางสูดลมหายใจเข้า
ปอดลึกๆ ก่อนจะเอนหลังพิงหมอนอิงและมองออกไปยังสายน้ำที่ไหล
อย่างไม่รู้จักเหน็ดเหนื่อยแล้วก็ยิ้มอย่างเศร้าๆ

"ดูเหมือนคุณจะมีเรื่องไม่สบายใจอยู่นะครับ"

พันดาวหันไปเมื่อเขาถาม แล้วก็หัวเราะกลบเกลื่อนเพราะไม่คิด
ว่าเขาจะสังเกตเห็นด้วย "ฉันนะหรอคะ"

"สีหน้าของคุณมันบอกนะครับ"

แล้วเขาก็ตั้งใจไม่ชักใช้ถามอะไรเธอต่อ ก่อนจะกระโดดลงจาก
ศาลา

"คุณอยากไปเที่ยวในตัวอำเภอหน่อยไหมครับ"

"คุณกลัวฉันเบื่อเหรอคะ" เธอย้อนถาม

"ก็ไม่เชิงหรอกนะ แต่ไหนๆ มาปายทั้งทีก็ควรจะไปเที่ยวบ้าง"
แล้วเขาก็เลิกคิ้วใส่เธอ "ว่าไงครับ อยากไปไหม"

เธอมองเขาอย่างขี้ใจก่อนจะคลี่ยิ้มและพยักหน้ารับ "ก็ได้ค่ะ
ถ้าอย่างนั้นฉันขอไปหยิบกระเป๋าสะพายในบ้านก่อนก็แล้วกัน"

"เจอกันที่หน้าลิโอบปี่นะครับ" อาทิตย์บอกทิ้งท้ายก่อนที่เขาจะ
เดินแยกกับเธอเพื่อไปเตรียมรถ

พันดาวเลิกคิ้วด้วยความประหลาดใจเมื่อเห็นสุนัขพันธุ์ลาบราดอร์
รีทรีฟเวอร์สีทองนั่งทางกระดิกอยู่ข้างๆ อาทิตย์ที่ยืนพึงรรอเธออย่าง
สบายอารมณ์

"นี่หมาของใครเหรอคะ"

"หมาของผมเองครับ ชื่อไอ้ยักษ์"

"แปลกจัง ทำไมฉันถึงไม่เห็นมันตอนเข้ามาล่ะคะ" เธอถามแล้ว
ก็ลูบปลายจมูกของมันเล่น

"ผมล่อมมันเอาไว้ล่ะครับ ขึ้นป่อยให้วิ่งเล่นเหมือนปกติมีหวัง
มันคงกระโจนใส่คุณจนหงายหลังแน่ๆ"

"นี่คุณอย่าบอกนะคะว่าคุณจะพาเจ้านี้ไปกับเราด้วย" พันดาว
ขมวดคิ้วในขณะที่มองเจ้ายักษ์ที่มองเธอตาแป๋ว ไซ้ว่าเธอรังเกียจสุนัข
นะ แต่ว่าการต้องเดินทางไปโดยมีสุนัขนั่งไปด้วยก็คงจะไม่เหมาะนัก

"ไม่หรอกครับ ผมแค่เอามาแนะนำให้คุณรู้จักเท่านั้นเอง อยู่
ที่นี้กับจ่อมะยักษ์"

พันดาวกลืนยิ้มให้กับภาพผู้ชายตัวโตที่ก้มลงพูดคุยกับสุนัขเหมือนเป็นพ่อลูกกันจริงๆ ไม่ได้ แถมเจ้ายักษ์นี่ก็กระไร เहारบเหมือนกับฟังภาษามนุษย์ออกยังงัยยังงั้น

"อย่าไปสนใจมันเลยครับ ไอ้หมาตัวนี้มันชอบทำตึงตึงแบบนี้แหละ" เขาพูดปนหัวเราะแล้วตบหัวเจ้ายักษ์เบาๆ อีกทีก่อนจะเปิดประตูรถให้เธอ

"เราจะไปไหนเธอคะ"

"ตอนเย็นๆ ในเมืองจะปิดถนนส่วนหนึ่งให้เป็นถนนคนเดินเพื่อให้พวกพ่อค้าแม่ค้าเอาของต่างๆ มาขายนะครับ" เขาตอบขณะที่เล่นรถออกจากเกสต์เฮาส์

"ดูทำทางน่าสนุกนะคะ"

อาทิตย์ยิ้มเมื่อเห็นว่าพันดาวดูสดใสขึ้นกว่าเมื่อครู่ เกสต์เฮาส์ของเขาอยู่ห่างจากตัวอำเภอไปราวห้ากิโลเมตร แม้จะดูไม่ไกล แต่ก็ห่างจากความวุ่นวายจากในตัวเมืองพอสมควร และเมื่อขับรถเข้าไปใกล้ตัวเมืองเท่าไร สัญญาณที่บ่งบอกถึงความเจริญของเมืองก็ชัดเจนเรื่อยๆ ชายหนุ่มนำรถเข้าจอดเป็นที่เรียบร้อยแล้วจึงพาพันดาวเดินชมบริเวณย่านใจกลางเมืองที่พวกนักท่องเที่ยวนิยมไปเดินเล่นชมบรรยากาศของตัวอำเภอกัน

พันดาวมองสภาพของเมือง پایด้วยความประหลาดใจ เธอเคยเห็น پایผ่านทางโทรทัศน์มาบ้าง แต่ก็ไม่ได้คิดว่าเมืองที่เล้าลือกันว่าเป็นเมืองที่เงียบสงบนั้นกลับดูคึกคักและเต็มไปด้วยผู้คนแบบนี่ ถนนสองข้างทางมีทั้งอาร์ตแกลลอรี่ ร้านกาแฟ และร้านขายโปสเตอร์ แต่ที่เห็นจะมากที่สุดนั้นคงจะเป็นบาร์เหล้าและผับต่างๆ ที่ทำให้พันดาวนึกสงสัยเหลือเกินว่ามันจะเป็นเมืองที่สงบเงียบได้อย่างไร

"แปลกใจเธอครับ" อาทิตย์ถามเมื่อเห็นว่าพันดาวเอาแต่มองไปรอบๆ โดยไม่พูดไม่จา

"ก็นิดหน่อยนะคะ ฉันคิดว่ามันจะสงบกว่านี้เสียอีก"

"เมื่อก่อนมันก็เป็นเมืองที่สงบจริงๆ นั่นแหละครับ แต่พอ กระแสของเมืองนี้แรงมากขึ้น อะไรหลายๆ อย่างก็เริ่มวุ่นวาย" แล้ว เขาก็ถอนหายใจหนักๆ กับความเปลี่ยนแปลงข้อหนึ่งที่เขาไม่อาจ ปฏิเสธได้

"มันก็เป็นแบบนี้แหละค่ะ เมื่อมีคนมากขึ้น ความเจริญก็ต้อง เพิ่มขึ้นตาม"

แล้วหญิงสาวก็ต้องอุทานด้วยความตกใจเมื่ออาทิตย์รุ่งขึ้นให้ เธอเดินหลบมอเตอร์ไซค์ที่พุ่งผ่านมาทางด้านหลัง พันดาวรู้สึกเหมือน มีกระแสไฟฟ้าวิ่งจากต้นแขนแล่นผ่านไปทั่วทั้งร่างของเธอ ทั้งความ ร้อนผ่าวเอาไว้ในความรู้สึกแม้ว่าเขาจะตะตึงตัวเธอแค่เพียงชั่ววินาที ก็ตาม

"ขอบคุณค่ะ" เธอกล่าวขอบคุณเสียงแผ่ว

"ระวังหน่อยครับ ถึงจะเป็นถนนคนเดินก็จริง แต่พวกคนขับ มอเตอร์ไซค์ก็ยังวิ่งแบบไม่ค่อยสนใจคนเดินสักเท่าไหร่นักหรอก"

พอตะวันลับฟ้าไป ผู้คนที่มาเดินเที่ยวตรงถนนคนเดินก็เริ่ม หนาตาขึ้น พันดาวแวะเข้าร้านรวงต่างๆ ตามสองข้างทางตามคำแนะนำ ของอาทิตย์จนได้ของติดไม้ติดมือมาบ้าง เธอยอมรับว่าแม้ปายจะดู วุ่นวายไปบ้าง แต่ร้านขายของที่ระลึกและงานหัตถกรรมหลากหลายอย่าง ก็น่าสนใจเสียจนมองข้ามไปไม่ได้ ไปสการ์ดทำมือสวยๆ เข็มกลัดที่ระลึก และเสื้อยืดลายเก๋ๆ สิ่งเหล่านี้คงเป็นหนึ่งในเสน่ห์ของปายที่ดึงดูดให้ คนที่แสวงหาความเป็นอาร์ติสต์ได้เข้ามาซึมซับบรรยากาศเพื่อสร้าง แรงบันดาลใจก็เป็นได้ แล้วเธอก็ต้องยกมือป้องหูเมื่อได้ยินเสียงดนตรี อีกทีจากบาร์เหล่าแบบเร็กเก้ที่กำลังเดินผ่าน

แต่มันก็เสียอย่างเดียวตรงบาร์เหล่าที่มีเยอะแยะพวกนี้ละนะ

เหมือนจะเดาความคิดของพันดาวได้ อาทิตย์หัวเราะให้กับ

อากับปิริยาของเธอก่อนจะเล่าให้ฟัง "คุณเชื่อไหมว่าคนที่มาทำกิจการ
ที่นี่ส่วนใหญ่ไม่ใช่คนท้องถิ่น"

"อ้าว ถ้าอย่างนั้นคนท้องถิ่นเขาจะทำมาหากินยังงัยล่ะคะ"

"ชาวบ้านที่เคยอยู่แต่เดิมเขาก็ขายบ้านให้กับพวกนายทุนทั้งหลาย
มาเปิดเป็นร้านรวงต่างๆ หมดแล้ว เพราะเขาทนความวุ่นวายแบบนี้
ไม่ไหวหรอกครับ"

พันดาวเห็นอาทิตย์พูดด้วยสีหน้าหมองๆ แล้วเธอก็รู้สึกเสียใจ
ไปกับเขาด้วยไม่ได้ มันน่าเสียดายจริงๆ ที่เมืองที่เคยเงียบสงบจะต้อง
มาถูกทำลายเพียงเพราะคนที่ต้องการจะฉกฉวยโอกาสเพื่อหาผลกำไร
ให้กับตนเองเพียงเท่านั้น

"ฉันหิวแล้วล่ะค่ะ เรากลับไปที่เกสต์เฮาส์กันเลยได้ไหมคะ" เธอ
บอกหลังจากเดินเที่ยวจนเป็นที่พอใจแล้ว

"อยากหาอะไรทานที่นี่ไหมครับ แถวนี้ก็มีร้านอาหารเยอะแยะ
เหมือนกันนะ"

หญิงสาวส่ายหน้า "ไม่เอาดีกว่าค่ะ ฉันไม่รู้ว่าจะหาอาหารที่นี่จะถูก
ปากฉันไหม"

"ก็ได้ครับ ถ้าอย่างนั้นเรากลับกันเลยดีกว่า" แล้วอาทิตย์ก็พา
เธอเดินกลับมาที่รถและขับกลับไปเกสต์เฮาส์แบบไม่ต้องถามเธอซ้ำ
อีก

เมื่อกลับมาถึงเกสต์เฮาส์ พันดาวก็พอจะเข้าใจแล้วว่าทำไมอาทิตย์
ถึงได้ล่ำม้ายักษ์เอาไว้ เพราะทันทีที่ลงจากรถ เจ้าสุนัขตัวโตนั้น
ก็กระโจนเข้าหาเธอโดยไม่คำนึงถึงขนาดตัวของมันกับเธอเลยแม้แต่น้อย
เธอผลักหัวมันออกพลางหัวเราะด้วยความขบขันใจเมื่อดูเหมือนเจ้า
ลาบราดอร์ตัวนี้มันช่างสดใสไร้เรงเกินไปจริงๆ

"พอแล้วยักษ์ มานี่" อาทิตย์ปรามเจ้ายักษ์ซึ่งมันก็หยุดทันทีก่อน

จะเดินกระดิกหางมาหาเขา "เจ้าตัวนี้นิสัยเสียชอบกระโจนใส่คนเล่นนะครับ คุณคงตกใจแย่"

"ไม่เป็นไรหรอกค่ะ มันก็น่ารักดีออก" แล้วเธอก็ย่อตัวลงไปจับหน้าเจ้ายักษ์โยกไปมาเล่นอย่างมันเชีว "แกเป็นตัวแสบของที่นี่ใช่ไหมหรือ..."

อาทิตย์เห็นเจ้ายักษ์ตรงรับคำถามของพันดาวแล้วก็หัวเราะด้วยความขบขันเพราะไม่คิดว่าผู้หญิงคนนี้จะทำอะไรน่ารักๆ แบบนี้เป็นกับเขาด้วย

พันดาวได้ยินเสียงหัวเราะของอาทิตย์ก็เงยหน้าขึ้นมอง และพอเห็นสายตาที่เขามองมาก็รู้สึกร้อนวูบวาบในใบหน้าขึ้นมาทันที แต่เธอก็รีบกลบเกลื่อนมันเอาไว้ก่อนที่เธอจะสังเกตเห็น

"คุณอยู่เล่นกับเจ้ายักษ์ก่อนก็แล้วกันนะครับ เดี่ยวผมจะเข้าไปทำกับข้าวให้"

เธอเลิกคิ้วด้วยความประหลาดใจ "คุณทำกับข้าวเป็นด้วยหรือคะ"

เขาหัวเราะออกมาอีกครั้งกับคำถามของเธอ "ถ้าทำไม่เป็นแขกที่นี่คงอดตายกันแน่ละครับ ถ้าคุณเบื่อก็จะเล่นกับเจ้ายักษ์แล้ว ตรงลือบปี่มีอินเตอร์เน็ตนะครับ เพื่อคุณอยากจะใช้ ผมไปทำกับข้าวล่ะ"

"ฉันช่วยก็ได้แหละคะ"

อาทิตย์เลิกคิ้วด้วยความประหลาดใจ "คุณทำกับข้าวเป็นหรือ"

คำถามของเขาทำให้เธอขมวดคิ้วขึ้นมาทันที "ทำไมคุณถามฉันแบบนั้นล่ะ คุณคิดว่าฉันทำอาหารไม่เป็นหรือ"

เขาหรีตามองเธออย่างพิจารณา "หรือว่าผมเดาผิด"

พันดาวแม้ริมฝีปากแน่นจนเป็นเส้นตรง เธอไม่ชอบสายตาแบบนี่ของเขาเพราะมันทำให้เธอนึกถึงสายตาของคนรอบข้างที่มักจะมองเธออย่างปรามาสอยู่เสมอ "ใช่ค่ะ คุณเดาผิด"

"โอ้...ผมก็แค่หยอกคุณเล่นเท่านั้นแหละครับ อย่าโกรธกันเลยนะ..."

แล้วเขาก็ยิ้มให้กับเธออย่างเอ็นดูเมื่อเห็นเธอยังทำหน้าอ้งำอยู่

"คุณอยู่เฉยๆ เอะครับ เพราะอาหารมือนี้ผมตั้งใจจะให้เป็นพิเศษเพื่อต้อนรับคุณด้วย ถ้าเสร็จแล้วผมจะให้จ่อมมาเรียกคุณเองตกลงนะครับ"

พอเห็นพันดาวพยักหน้าเข้าใจ อาทิตย์ก็ยิ้มแล้วเดินเข้าไปในห้องครัวของเกสต์เฮาส์ ปล่อยให้พันดาวมองเขาด้วยความเคืองขุ่น แต่มันก็ปลิวหายไปอย่างรวดเร็วเมื่อเจ้ายักษ์ใช้จมูกดมมือเธอเหมือนกับจะชวนให้มาเล่นกับมัน พันดาวจึงหัวเราะหึก่อนจะดึงหมั้นเล่นเบาๆ

"คิดจะมาแก้ตัวแทนเจ้านายของแกหรือไง" แล้วเธอก็หัวเราะด้วยความพอใจเมื่อเจ้ายักษ์ตรงหิ้งก่อนจะเอาปลายเท้าสะกิดขาคล้ายจะอ่อน หญิงสาวจึงลูบหัวมันเล่นอีกทีหนึ่งก่อนที่มันจะผลไปจากเธอแล้ววิ่งไปเล่นกับแขกที่เพิ่งกลับมาจากในเมืองแทน

พอได้อยู่คนเดียวอีกครั้ง พันดาวก็ถอนหายใจออกมายาวเหยียด อาทิตย์บอกว่าตรงล็อบบี้มีอินเตอร์เน็ตให้ใช้ เธอจึงเดินเข้าไปในบ้านเพื่อหยิบคอมพิวเตอร์แล็ปท็อปที่นำติดตัวมาด้วยเพื่อที่จะมาเปิดเช็คอีเมลว่าที่บริษัทมีเรื่องอะไรที่จะต้องให้เธอพิจารณาหรือไม่ จริงๆ แล้วพันดาวไม่ต้องทำงานหนักถึงขนาดที่ว่าจะไปไหนก็ต้องคอยเช็กงานอยู่ตลอดเวลาเช่นนี้ได้ แต่ถ้าทำอย่างนั้นเธอก็คงถูกพ่อตราหน้าว่าเป็นลูกสาวที่ไม่เอาไหนและถูกขับออกจากบ้านเหมือนอย่างที่ทอตะวันโดนก็เป็นได้

แต่ก็เป็นโชคคดียของทอตะวันแล้วที่หลุดพ้นจากวังวนของพ่อไปได้ และอาจจะเป็นเพราะพี่สาวของเธอคนนี้เข้มแข็งและเชื่อมั่นในตัวเองมากพอจึงสามารถโบยบินพ้นไปจากกรงที่พ่อสร้างเอาไว้ได้ ผิดกับเธอที่ไม่กล้าแม้กระทั่งจะก้าวเดินออกมาด้วยขาของตัวเอง ริมฝีปากบาง

เหยียดยืมหันตัวเอง ถึงอย่างไรเสียสักวันหนึ่งเธอคงจะถูกสั่งให้
แต่งงานกับใครสักคนเพื่อเหตุผลทางธุรกิจอยู่ดี

แต่มันก็อาจจะดีก็ได้ถ้าหากว่านั่นจะเป็นหนทางเดียวที่ช่วยให้
เธอหลุดพ้นจากกรงกว้างๆ ที่ถูกกักขังไว้อยู่เช่นนี้

พันดาวนั่งอ่านเอกสารที่กนกวรรณ เลขาฯ ส่วนตัวของเธอส่ง
มาให้ทางอีเมลไปพักใหญ่จนอาทิตย์ชี้ให้จ๋อมมาตาม พันดาวจึงพับ
เลียบที่อบเก็บใส่กระเป๋า ระหว่างที่เดินกลับไปที่บ้านนั้น พันดาวก็เพิ่ง
สังเกตเห็นว่าแขกที่มาเข้าพักในเกสต์เฮาส์นั้นก็มานั่งรับประทานอาหาร
กันอยู่หลายโต๊ะ

พอพันดาวเดินเข้ามาในบ้านก็พบว่าอาทิตย์กำลังจัดโต๊ะอาหาร
อยู่ เธอจึงเดินไปหยิบจานอาหารที่เขาถือไว้สองมือมาวางบนโต๊ะ
อาหารเสียเอง

"คุณนั่งรออยู่เฉยๆ เอะครับ เดี่ยวผมจะเอาของที่เหลืมาเอง"
เขาบอกแล้วเดินไปตรงเพนทรีเพื่อนำกับข้าวอีกสองอย่างมาวางบน
โต๊ะ

พันดาวมองอาหารตรงหน้าแล้วก็อดทิ้งไม่ได้ ดูเหมือนอาทิตย์
จะทำอาหารเก่งอย่างที่เธอไม่ให้เธอฟังจริงๆ

"นี่คุณทำเองทั้งหมดเลยหรอคะ"

อาทิตย์ยิ้มก่อนจะเลื่อนเก้าอี้ออกและนั่งลงตรงข้ามเธอ "ก็ผม
นะสิครับ เอ้า ลองชิมดูหน่อยครับว่ารสชาติถูกปากคุณไหม"

พันดาวตักกับข้าวมาลองชิมดูแล้วก็ต้องเบิกตาเพราะรสชาติ
อร่อยเกินกว่าที่คาดเอาไว้ แล้วเธอก็ตักกับข้าวอีกอย่างมาชิมแล้วก็พบ
ว่าทุกอย่างบนโต๊ะนั้นอร่อยอย่างไม่น่าเชื่อ

"ทานได้ไหมครับ" เขาถามก่อนจะตักมะระหวานผัดไฟแดงให้
เธอ "ทานเยอะๆ นะครับ"

"ขอบคุณค่ะ" เธอกล่าวขอบคุณก่อนจะตักอาหารใส่ปากรับประทาน
ต่อ "อาหารที่นี้อร่อยดีนะคะ"

"ผมจะถือว่าเป็นคำชมได้ไหม" อาทิตย์ถามพลางเลิควิวใส่เธอ
พันดาวยกไหล่ก่อนจะตอบ "ก็แล้วแต่คุณจะได้คิดแล้วกันค่ะ"

"ถ้าอย่างนั้นผมจะถือว่าคุณชมละกัน" เขายิ้มใส่เธออย่างถือดี
ก่อนจะชวนคุย

"ที่คุยก่อนหน้านี้ คุณบอกว่าคุณทำอาหารเป็น?"

"คุณไม่เชื่อหรอคะ"

"ผมก็แค่สงสัยนะคะ"

"ตอนอยู่เมืองนอกฉันก็ใช้ชีวิตแบบปกติเหมือนคนอื่นนะคะ
ทุกอย่างต้องพึ่งตัวเองหมด แถมยังต้องทำงานพิเศษด้วยเพราะคุณพ่อ
ส่งเงินมาให้สำหรับค่าใช้จ่ายที่จำเป็นเท่านั้นเอง และถ้าไม่หัดทำอาหาร
บ้างก็คงอดตายหรือไม่ก็จนเพราะไม่มีเงินเก็บเหลือ"

"แต่ผมไม่ได้ตั้งใจจะดูถูกคุณนะคะ เพราะผมเห็นยายตะวัน
ไม่เคยทำเลยนะก็เลยคิดว่าคุณคงทำไม่เป็นด้วยแหง"

พันดาวยิ้มขันเมื่ออาทิตย์พูดถึงทอตะวัน "พี่ตะวันเขาเป็นคนไม่
ชอบทำกับข้าวอยู่แล้วนี่คะ"

"ผมได้ยินตะวันเล่าให้ฟังว่าคุณเป็นพี่น้องคนละแม่กัน แล้ว
นอกจากพวกคุณมีใครคนอื่นอีกไหมครับ"

เธอขมวดคิ้ว "พี่ตะวันเป็นลูกคนโตของภรรยาคนแรกของคุณพ่อ
นะคะ นอกจากนั้นแล้วยังมีพี่ชายอีกสองคน...แปลกจัง พี่ตะวันไม่เคย
เล่าเรื่องพวกเราให้คุณฟังเลยหรอคะ"

อาทิตย์ยิ้มแล้วส่ายหน้า "ไม่เคยหรอกครับ พวกผมไม่ค่อยถาม
อะไรซักแซกอยู่แล้ว แถมยายตะวันก็ไม่ค่อยพูดถึงด้วย เท่าที่เคย
ได้ยินตะวันพูดถึงก็ว่ามีน้องชายสองคน น้องสาวคนเล็กอีกคนหนึ่ง
เท่านั้นเอง ผมได้ยินตะวันพูดถึงคุณอยู่บ่อยๆ ด้วย"

"พีตะวันพูดถึงฉันด้วยเธอคะ" พันดาวประหลาดใจเพราะไม่คิดว่าทอตะวันจะกล่าวถึงเธอให้คนอื่นฟังด้วย

"ตะวันเขาเป็นห่วงคุณนะครับ ไม่อย่างนั้นคงไม่ยกเกสต์เฮาส์นี้ให้คุณหรอก" อาทิตย์บอกแล้วก็ยกแก้วน้ำขึ้นดื่ม

"อาจจะเป็นเพราะฉันเป็นผู้หญิงเหมือนกันก็ได้มังคะ" เธอตอบ เขาก่อนจะรวบข้อและผลักจานออกห่างเมื่อรู้สึกอึด ก่อนที่จะเปลี่ยนสีหน้าเป็นเฉยชาเมื่อกล่าวถึงเรื่องต่อไป "ในระหว่างที่ฉันยังอยู่ที่นี้ คุณลองไตร่ตรองพิจารณาถึงเรื่องเกสต์เฮาส์นี้ดูให้ดีนะคะ เพราะถ้าหากคุณไม่ซื้อหุ้นส่วนนี้ ฉันก็คงจะขายให้คนที่เขาสนใจตามที่บอกไปเมื่อเช้า"

ใบหน้าที่ผ่อนคลายของอาทิตย์แปรเปลี่ยนมาเป็นเครียดขึงขึ้นมาทันที "ทำไมคุณถึงอยากจะขายที่นี้นักละ คุณไม่เห็นคุณค่าของสิ่งที่ตะวันให้คุณเลยหรือไง"

"ฉันก็บอกคุณไปแล้วนี่คะว่าถ้าหากฉันไม่สามารถมาดูแลได้มันก็เปล่าประโยชน์ที่จะเก็บเอาไว้ สู้ปล่อยให้คนที่เขาดูแลมันได้ไม่ดีกว่าเธอ" แล้วเธอก็ยื่นคำขาดกับเขา "ฉันให้เวลาคุณคิดหาทางออกในระหว่างนี้ ถ้าหากคุณยังหาทางแก้ปัญหาไม่ได้ก็จะต้องเป็นแบบที่ฉันพูดมานั้นแหละ"

อาทิตย์เหยียดริมฝีปากยิ้ม "ผมว่าผมใช้เวลาที่เหลืออยู่นี้ทำให้คุณเปลี่ยนใจยังจะง่ายกว่าอีก"

"คุณจะลองดูก็ได้คะ แต่ขอบอกไว้ก่อนเลยว่าถ้าฉันตัดสินใจอะไรลงไปแล้วก็ไม่มีการเปลี่ยนใจหรอกคะ" เธอตัดรอนเขาอย่างไรเยื่อใยก่อนจะเก็บจานเพื่อเตรียมเอาไปล้าง

"ผมเองก็เหมือนกัน" อาทิตย์กล่าวเตือนเธอเสียงต่ำ "แล้วผมก็ไม่ยอมปล่อยให้ใครให้คุณทำอะไรตามอำเภอใจได้ง่ายนักหรอก"

"แต่ฉันเป็นหุ้นส่วนใหญ่นี่คะ ถ้าหากฉันต้องการทำอะไร คุณ

ก็ไม่มีสิทธิ์คัดค้านอยู่แล้ว และถ้าคุณคิดว่าจะทำให้ฉันเปลี่ยนใจได้ก็ลองดู แต่ฉันว่ามันคงเป็นไปได้หรอก"

"แล้วคุณจะรู้เองว่าผมจะทำได้หรือเปล่า" เขาเก็บจานซามอาหารทั้งหมดใส่ถาดแล้วเดินมาหาเธอ "วันนี้คุณก็พักผ่อนเถอะนะครับ ผมไม่กวนคุณแล้วละ"

"คะ ราตรีสวัสดิ์นะคะ" พันดาวเช็ดมือให้แห้งแล้วเดินไปเปิดประตูบ้านให้กับเขา แต่เธอก็ทำท่าลังเลขึ้นมา

"แล้ว...คุณอาทิตย์นอนที่ไหนหรอคะ"

"ผมก็นอนที่บ้านของผมสิครับ" อาทิตย์ชี้ไปที่บ้านหลังเล็กที่ปลูกอยู่ถัดไป "บ้านผมอยู่ตรงนั้น แล้วตรงข้างประตูมีอินเตอร์คอมกับออกดอย ถ้าหากคุณมีอะไรก็กดออกดอยเรียกผมได้โดยไม่ต้องออกมานอกบ้านนะครับ ถึงแม้จะอยู่ในบริเวณของเกสต์เฮาส์แต่ผมก็ไม่ปลอดภัยเท่าไร"

"ที่นี้อันตรายขนาดนั้นเลยหรอคะ" เธอถามพลางมองไปรอบๆ ด้วยความหวาดระแวง

อาทิตย์เห็นท่าทางของเธอแล้วก็อดขำไม่ได้ เขาหัวเราะเบาๆ ก่อนจะบอกให้เธอสบายใจ "ไม่ได้อันตรายหรอกครับ แต่เพื่อความสะดวกและความปลอดภัยก็เลยติดอินเตอร์คอมเอาไว้ในแต่ละบ้านจะได้ไม่ต้องวิ่งไปวิ่งมานะครับ จริงๆ มีอีกจุดหนึ่งก็คือตรงที่ลิบบี้ด้วย...แต่ก็อย่าลืมนึกประตูหน้าต่างทุกบานให้เรียบร้อยก่อนเข้านอนด้วยนะครับ"

พันดาวพยักหน้าก่อนจะปิดประตูบ้านเมื่อเขาเดินจากไป พออยู่กับตัวเองตามลำพังอีกครั้ง หญิงสาวก็ถอนหายใจยาวเหยียดก่อนจะเดินเข้าไปในห้องนอน ผัดเปลี่ยนเสื้อผ้าเพื่ออาบน้ำ

หญิงสาวสวมเสื้อคลุมแล้วมองไปรอบๆ บ้านอีกครั้ง ทอดวันคงคิดจะสร้างครอบครัวของตนเองในบ้านหลังนี้เป็นแน่ เธอรับรู้ได้

ถึงความอบอุ่นสมกับชื่อของพี่สาว น่าเสียดายที่เธอไม่ได้ทำความรู้จักกับภวิศให้มากกว่านี้ เพราะเธอเองก็อยากรู้ว่าเขาเป็นผู้ชายแบบไหนถึงพิชิตใจพี่สาวของเธอได้

พันดาวหยิบกรอบรูปที่เป็นภาพถ่ายของทอตะวันและภวิศมาดู คู่รักในภาพกำลังยิ้มด้วยความสุขและสดใสจนทำให้คนมองอดยิ้มด้วยไม่ได้ เธอวางกรอบรูปนั้นลงแล้วถอนหายใจยาวเดินเข้าห้องน้ำไปเพื่ออาบน้ำให้สบายตัว และจะได้นอนพักผ่อนเสียทีหลังจากที่เดินทางเหน็ดเหนื่อยมาตลอดทั้งวัน ครู่หนึ่งเธอก็กลับออกมาพร้อมกับเช็ดเนื้อเช็ดตัวให้แห้งแล้วเปลี่ยนเป็นสวมชุดนอน จากนั้นก็คลานขึ้นเตียงและนอนแผ่บนเตียงหลังใหญ่ ดวงตาวาววรีของเธอมองไปที่เพดานอย่างเลื่อนลอย

การตัดสินใจขายหุ้น...มันอาจจะโหดร้ายในความรู้สึกของใครหลายๆ คน แต่ในเมื่อเธอตัดสินใจไปแล้วและนี่ก็เป็นทางออกของปัญหาที่ดีที่สุดของเธอ มันก็คงไม่มีทางเปลี่ยนแปลงเป็นอย่างอื่นไปได้ ส่วนเรื่องของคนอื่นมันก็คงเป็นหน้าที่ของเขาที่จะต้องไปจัดการกันเองนี่นะ...

"หวังว่าพี่ตะวันคงเข้าใจดาวนะคะ"

ตั้งแต่เลิกงานไป... ทั้งชีวิตของเธอมีไว้เพื่อเติมเต็มคนอื่น
แล้วหากวันนี้เธออยากเลือกทางเดินของตัวเองบ้าง มันจะเป็นไปได้ไหมนะ

อยู่ๆ 'พินดาว' ก็ได้รับการโอนหุ้น 'บ้านหมอกตะวันตกต์เฮาส์'
ในส่วนของผู้สละส่วนมาเป็นของตัวเองแบบไม่ทันตั้งตัว แต่ไม่มีความคิดที่จะสานต่อกิจการนี้
แต่หญิงสาวก็ตัดสินใจเดินทางไปขายเพื่อดูเจ้าเกลตต์เฮาส์ที่ว่ามันไม่ไหวเห็นกับตา
เพราะอย่างน้อยมันก็เป็นสิ่งสุดท้ายที่พี่สาวซึ่งถูกบิดาประกาศตัดความสัมพันธ์ทิ้งเอาไว้ให้เธอ

'อาทิตย์' เพื่อนสนิทของพี่สาวคือผู้ดูแลเกลตต์เฮาส์แทนพินดาวมาตลอดเจ็ดปี เพียงได้พบหน้ากับ
หญิงสาวก็เปิดฉากบอกความต้องการของตน เสนอขายหุ้นในส่วนของเธอให้อาทิตย์
ถ้าเขาไม่ซื้อ... เธอก็จะขายให้คนอื่นแทน!
เขายกหูถึงกับไม่เชื่อ ด้วยไม่คิดว่าพินดาวจะกล้าทำลายความฝันของพี่สาวตัวเอง
เขาจึงพยายามทำทุกวิถีทางเพื่อให้เธอเปลี่ยนใจ

แต่มันไม่ใช่เรื่องง่ายเลย ในเมื่อพินดาวมีชีวิตที่เหมือนเป็นนกน้อยในกรงทอง
นอกจากทำตามคำสั่งของบิดาแล้ว เธอก็ไม่เคยได้ทำอะไรอย่างที่ตัวเองต้องการ
แล้วการจะให้ทั้งบริษัทของครอบครัวมาดูแลเกลตต์เฮาส์ขึ้นจ้อยในเมืองห่างไกลแบบนี้
เรื่องแบบนั้นมันจะเป็นไปได้จริงๆ นะหรือ

ความรู้สึกดี... ที่เรียกว่ารัก
ISBN 978-616-06-0784-6

9

ราคา 249 บาท